

Arrest

**nr. 41 498 van 9 april 2010
in de zaak RvV x + x / IV**

In zake: x

Gekozen x
woonplaats:

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2009.

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 januari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaten T. MOSKOFIDIS en H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat E. VAN DE COTTE, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. x, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen als minderjarige het Rijk binnengekomen op 20 september 2007 en heeft zich vluchteling verklaard op 20 november 2008.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 18 december 2008 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 8 april 2009.

1.3. Op 26 mei 2009 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 9 juli 2009 ging de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over tot intrekking van deze beslissing. Op 21 december 2009 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 22 december 2009 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, geboren te Kabul-stad. U bent Tadzjiek van etnische origine en een soennitische moslim.

U kwam als minderjarige naar België samen met twee jongere zussen, uw moeder H.(...) F.(...) (OV 6.152.044 en CG 07/14645) en uw grootvader H.(...) M.(...) A.(...) (OV 6.152.041 en 07/14644), die op 20 september 2007 een eerste asielaanvraag indienden. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) weigerde hen op 30 april 2008 allebei de hoedanigheid van vluchteling én de subsidiaire beschermingsstatus. Hun beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) werd op 4 november 2008 verworpen. Uw moeder en grootvader dienden op 20 november 2008 en op 10 december 2008 respectievelijk een tweede en een derde asielaanvraag in, die door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niet in overweging werden genomen (bijlage 13quater).

U verklaart dat uw familie Afghanistan heeft verlaten omwille van een bloedvete met uw neven. Op 20 'saur' 1385 (10 mei 2006) kwam uw zus, Y.(...), niet thuis na school. Uw ouders hadden het huwelijksaanzoek van K.(...), een neef van uw vader, ten aanzien van uw zus geweigerd. Omdat K.(...) had bedreigd zijn zin te krijgen, gingen uw oom (moederszijde) P.(...), uw broer A.(...) en uzelf naar het huis van K.(...) om te vragen of hij betrokken was bij haar verdwijning. In het gevecht dat hierop volgde, stak Q.(...) (de broer van K.(...)) uw oom P.(...) neer en moest hij vervolgens worden opgenomen in het ziekenhuis. Er werd een klacht ingediend bij de politie maar toen die naar het huis van K.(...) ging was deze laatste al verdwenen. Uw andere oom N.(...) kwam vanuit Pakistan om uw gewonde oom op te halen. Uw grootvader en zijn vier zonen wonen immers al vele jaren in Pakistan. K.(...) verdween geruime tijd, hij heeft ook een huis in Rusland en was mogelijks naar daar gegaan. Na ongeveer een jaar zag uw oudste broer A.(...) hem terug in de Bazar. Hierop gingen uw vader en uw broer naar het huis van K.(...) en beschuldigden hem ervan dat hij achter de verdwijning van Y.(...) zat. K.(...) zei dat hij haar zou teruggeven en ze gingen naar Bibi Mahru. Daar ontstond er opnieuw een gevecht. K.(...) stak uw vader in de buik en uw broer duwde hem in paniek weg, waarbij hij met zijn hoofd op een steen viel. De volgende dag, tijdens de begrafenis van uw vader, vernamen jullie dat ook K.(...) was bezweken aan zijn verwondingen. Uit angst stuurde uw moeder uw broer A.(...) naar zijn schoonmoeder en vandaar vertrok hij in 'jauwza' 1386 (mei-juni 2007) naar Pakistan. Van dan af werden jullie elke dag lastig gevallen en bedreigd door de zonen en de broer van K.(...). Ongeveer veertig dagen na de dood van uw vader, verliet uw moeder, samen met u en uw twee jongere zussen Afghanistan. In de maand 'assad' (juli-augustus) gingen jullie naar Pakistan en vertrokken van daaruit met uw grootvader en vier ooms, alsook uw getrouwde zus en haar familie, richting Europa. De vier ooms en uw oudste zus en haar gezin, zijn onderweg van jullie gescheiden geraakt. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te worden gedood uit wraak.

U legt een Afghaans paspoort neer, verkregen op de Afghaanse ambassade te Brussel, alsook een medisch verslag van u en uw familieleden.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal in principe de vluchtelingenstatus worden toegekend.

In casu dient echter na grondig individueel onderzoek van uw asielaanvraag te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of inzake het voorkomen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in uwen hoofde zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. Dit omwille van volgende redenen.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat u uw vrees baseert op dezelfde feiten als waarop uw moeder en ook uw grootvader zich tijdens hun asielaanvraag baseerden. Inzake de eerste aanvraag van uw moeder werd echter geoordeeld dat er geen geloof kon worden gehecht aan haar recente vertrek

uit Kaboel, met name in de zomer van 2007. Logischerwijze kwam hierdoor ook de oprechtheid van jullie vluchtaanleiding op de helling te staan. Daarenboven werden er in haar relaas flagrante tegenstrijdigheden met de verklaringen van uw grootvader vastgesteld die de geloofwaardigheid van hun asielaanpak verder ondermijnden. In de marge werd ook aangestipt dat er zelfs twijfels waren gerezen aangaande de familieband tussen uw moeder en H.(...) M.(...) A.(...), die verklaart haar vader en dus uw grootvader te zijn (zie hun beslissingen, dd. 30 april 2008, waarvan een kopie werd toegevoegd aan de blauwe farde van uw administratief dossier).

Vervolgens maakt ook u onvoldoende aannemelijk uit Kabul te zijn vertrokken in de door u aangegeven periode namelijk, 'assad' 1386 of juli-augustus 2007 (gehoorverslag CGVS p.2). Zo werd u gevraagd naar de laatste bomaanslag die u zich herinnerde vóór uw vertrek. U zegt dat u zich dat niet kan herinneren en noemt vervolgens een aanval op Dostum in Mazar-i-Sharif en een aanval op Karzaï tijdens een parade. Dit laatste incident echter vond plaats op 27 april 2008, dus ruim een half jaar na uw aankomst in België en kan u dus niet in Afghanistan zelf hebben beleefd (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). U vervolgens gevraagd of u zich dan geen enkele van de talrijke bomaanslagen kan herinneren, antwoordt u ontkennend en verwijst u enkel naar een aanval op Fahim in 1382 (2003). Vervolgens beweert u dat er de laatste twee jaren voor uw vertrek geen incidenten waren (gehoorverslag CGVS p.4). Dit is toch een opvallende bewering gezien algemeen bekend is dat Kabul de laatste jaren te kampen had met doelgerichte bomaanslagen en zelfmoordaanslagen. U dan gevraagd naar enkele grote betogingen, kan u er in eerste instantie geen noemen. U expliciet gevraagd naar de betogingen in verband met de omstrede Deense cartoons, die o.a. in Kabul tot ernstige incidenten hebben geleid, kan u hierover niets zeggen (gehoorverslag CGVS p.7 en zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Uiteindelijk noemt u slechts één grote demonstratie, in casu de rellen naar aanleiding van een dodelijk ongeval veroorzaakt door een Amerikaans konvooi, maar kan u deze niet in de tijd situeren (gehoorverslag CGVS p.7). Bij verdere navraag stelt u vaag dat het "niet lang voor uw vertrek was". Uit informatie toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt evenwel dat deze rellen zich voordeden op 5 juni 2006, dus meer dan een jaar voor uw vermeende vertrek uit Kabul.

U als jongere gevraagd naar de televisiemogelijkheden in Kabul, zegt u eerst dat u thuis geen TV had en dat er bovendien geen elektriciteit voorhanden was in 1386. Dit in twijfel getrokken zegt u dat het "zelden" was (gehoorverslag CGVS p.4). Een weinig later echter, verklaart u dat u zich "vergist" heeft en dat u wel degelijk thuis over een TV beschikte. Deze wending is merkwaardig en u gevraagd hoe u zich daarin kan vergissen, stelt u dat u werd gevraagd of u een eigen TV had. Een dergelijk antwoord is, in overweging genomen dat een TV in Afghanistan toch een zeker luxe-object is, niet overtuigend (gehoorverslag CGVS p.7).

U gevraagd naar een sportmanifestatie of andere interessante manifestaties voor jongeren in Kabul (gehoorverslag CGVS p.4), verwijst u naar een Afghaan die een medaille won voor Taikwondo, maar dit was in 2008 (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Hoewel u zegt geïnteresseerd te zijn in voetbal, kan u geen informatie geven over interessante matches in Kabul, met uitzondering van één. Opnieuw is dit zeer opmerkelijk. U gevraagd naar nieuwe gebouwen in Kabulstad, noemt u enkel het shopping-centrum in Kabul dat in 2005 opende, dat echter dusdanig veel media-aandacht kreeg, waardoor het feit dat u weet had van het bestaan van dit shopping-centrum nog geenszins een begin van bewijs is van uw beweerde verblijf in Kabul.

Uit het bovenstaande blijkt dat het u aan dagelijkse, brede kennis ontbreekt over Kabul. Dit staat in scherp contrast met het feit dat, alhoewel u verklaart analfabeet te zijn, u meerdere ministers bij naam kent, en dit ook aanvoert als argument om uw recent vertrek te staven (gehoorverslag CGSV p.4 en 7). Het CGVS is echter niet overtuigd van de authenticiteit van deze kennis. In dezelfde context moet opgemerkt dat u geen aannemelijke uitleg kan geven voor het feit dat u in Afghanistan nooit naar school bent gegaan. Te meer uw verdwenen zus, alsook uw oudere broer, wel naar school gingen en uw vader zelfs leraar was wat toch laat vermoeden dat hij de scholing van zijn eigen kinderen belangrijk moet hebben gevonden. Rekening houdend met het feit dat Afghaanse meisjes die naar school gaan veel meer risico's lopen dan Afghaanse jongens kan uw uitleg, namelijk dat uw moeder niet wilde dat u naar school ging, absoluut niet ernstig worden genomen (gehoorverslag CGVS, p.3). Uw zus kon immers wel naar school terwijl u moest thuisblijven. In de socio-culturele context van Afghanistan is dit absoluut niet geloofwaardig. Dit alles laat vermoeden dat u, net zoals uw oudere broer en zus, wel enige scholing heeft genoten doch dat u dit, om welke reden dan ook, niet wil kenbaar maken aan de Belgische asielinstanties. Alleszins, bovenstaand gebrek aan kennis met betrekking tot uw directe leefwereld in Kabul kan bezwaarlijk toegeschreven worden aan uw voorgehouden analfabetisme aangezien dit laatste niet geloofwaardig wordt geacht.

Het neerleggen van een Afghaans paspoort (uitgevaardigd op 17 december 2008 te Brussel) doet geen afbreuk aan de vaststelling dat er onvoldoende geloof kan worden gehecht aan uw recent vertrek vanuit Afghanistan. Dit document bevestigt uw nationaliteit en afkomst maar niet het beweerde tijdstip

van vertrek uit Kabul en uit Afghanistan. Het door u neergelegde medische verslag is niet relevant om aanwijzingen te krijgen over uw al dan niet recent vertrek uit Afghanistan.

Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Kabul tot 2007 voor uw komst naar België stelt u het Commissariaat-generaal niet in staat om een risicobeoordeling te doen en komt u niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

Volledigheidshalve kan worden opgemerkt dat de situatie in de hoofdstad Kabul hoe dan ook niet van die aard is dat u in aanmerking zou komen voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 §2 c van de Vreemdelingenwet. Uit research van CEDOCA blijkt dat er door de grote internationale aanwezigheid in Kabul voldoende verslaggeving over de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul bestaat en dat de veiligheidssituatie niet significant is gewijzigd sinds het UNHCR advies van oktober 2008. (zie bijgevoegd antwoorddocument "Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 19 november 2009). U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

In de hoofdstad Kabul worden aanvallen uitgevoerd door de Taliban, doch in de hoofdstad KABUL wordt geen "open combat" gevoerd. De incidenten in de hoofdstad nemen de vorm aan van zelfmoordaanslagen en aanvallen op high profile doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd en nemen ook de vorm aan van zelfmoordaanslagen en bermbommen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Ook is het geweld in de hoofdstad Kabul niet aanhoudend en gelokaliseerd en is de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt.

Verscheidene bronnen liëren een belangrijk deel van de toename van het geweld aan de presidentsverkiezingen. Hoewel er in die specifieke context in aanloop naar de verkiezingen aanslagen werden gepleegd waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen; is heden het risico voor Afghaanse burgers niet significant toegenomen. De gewone Afghaanse burgers werden bij deze gelokaliseerde aanslagen niet gevisieerd.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Samenvoeging van de beroepen

Tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen inzake voornoemde Hamid KAREMI, werd beroep aangetekend bij verzoekschrift van 21 januari 2010, ingediend door advocaat T. MOSKOFIDIS en gekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder dossiernummer 49 567. Bij verzoekschrift van 22 januari 2010, ingediend door advocaat E. VAN DE COTTE en gekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder dossiernummer 49 706, werd eveneens beroep ingediend tegen voormelde beslissing. Beide verzoekschriften hebben dezelfde bestreden beslissing tot voorwerp. Derhalve worden de beroepen gekend onder de dossiernummers 49 567 en 49 706 samengevoegd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste verzoekschrift van 21 januari 2010 voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en onderneemt hij een poging om de verschillende motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker voert aan dat de in de bestreden beslissing vastgestelde "schijn-onwetendheden" hem geenszins kwalijk kunnen worden genomen gezien het feit dat zijn nationaliteit en afkomst door het Commissariaat-generaal niet in twijfel worden getrokken. Verzoeker meent dat het onredelijk is van de Commissaris-generaal zijn negatieve beslissing hierop te schragen vermits het sowieso onmogelijk is voor iemand om zich na lange tijd alle details exact te herinneren. Bovendien betreffende deze zogenaamde tegenstrijdigheden slechts details die niet van die aard zijn om de essentie van het relaas aan te tasten, aldus verzoeker. Hij wijst in deze op rechtspraak van de Raad van State die stelt dat tegenstrijdigheden die betrekking hebben op niet-relevante aspecten van het

asielrelaas onvoldoende zwaarwichtig zijn, of onvoldoende determinerend, bezwarend in rekening kunnen worden gebracht ter motivering van een weigering.

Verder verwijt verzoeker de Commissaris-generaal geen antwoord te hebben gegeven omtrent de verklaringen van zijn familie aangaande hun persoonlijke en individuele reden van hun vertrek uit Afghanistan, met name de bloedvete met hun neven. Aangaande bloedvetes in Afghanistan citeert verzoeker vervolgens uit UN High Commissioner for refugees, *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van juli 2009.

Verzoeker meent in ondergeschikte orde in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming daar er in zijn hoofdzaak zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op ernstige schade vermits hem in Afghanistan een onmenselijke en vernederende behandeling staat te wachten en hij zich niet onder de bescherming van Afghanistan kan stellen. Ter staving van zijn beweringen citeert verzoeker uit rapporten over de situatie in Kabul van het UNHCR en het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken.

3.2. In een tweede verzoekschrift van 22 januari 2010 betwist verzoeker in een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48, 49, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), artikel 1 A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, dat hij niet recent uit Afghanistan afkomstig zou zijn en tracht hij zijn gebrek aan kennis te verschonen door het feit dat hij geen scholing heeft genoten en hij amper 17 jaar was toen hij Kabul verliet. Aangezien hij in een oorlogssituatie is opgegroeid waren de bomexplosies en zelfmoordaanslagen als het ware dagelijkse kost geworden, waardoor hij er weinig of geen aandacht aan besteedde, temeer daar het dagelijkse leven voor hem en zijn familie al hard genoeg was, zeker na de verdwijning van zijn zus, aldus nog verzoeker. Verzoeker stelt dat hij de aanval op Fahim heeft vermeld daar hij zich enkel deze kon herinneren. Volgens verzoeker is het tevens niet geheel correct dat hij geen betogingen kon opnoemen en niets kon zeggen over demonstraties naar aanleiding van de Deense cartoons. Hij wijst erop dat hij vertelde over de manifestaties welke ontstonden naar aanleiding van een dodelijk ongeval waarbij een Amerikaans militair konvooi inreed op burgervoertuigen met verschillende burgerslachtoffers tot gevolg. Deze demonstraties gaven aanleiding tot plunderingen waarbij verzoeker kon specificeren dat voornamelijk winkels in Tajmani geplunderd werden en de politie op mensen schoot. Dat verzoeker helemaal niets kon zeggen in verband met de demonstraties naar aanleiding van de Deense cartoons strookt niet met het feit dat hij geantwoord heeft dat "*zij werden georganiseerd ten gunste van de Islam*". Wat betreft de voetbalmatches, argumenteert verzoeker dat hij zich slechts één match kan herinneren daar de overige wedstrijden van weinig of geen betekenis waren. Vervolgens wijst verzoeker erop dat hij diverse andere zaken kon weergeven betreffende Kabul, welke hij opsomt in het verzoekschrift.

Verzoeker vervolgt dat het hem onduidelijk is wat in de bestreden beslissing bedoeld wordt met het feit dat de authenticiteit van zijn kennis van de namen van ministers niet overtuigend zou zijn. Hij stelt dat hij deze namen heeft opgevangen wanneer hij boodschappen deed en hij de mannen onderling hoorde praten. Verzoeker voert aan niet in te zien waarom hij de namen van ministers zou instuderen en wat deze kennis hem zou kunnen opbrengen. Hij argumenteert dat als hij al iets zou hebben ingestudeerd, hij ervoor zou geopteerd hebben de gebeurtenissen in Kabul gedurende de laatste maanden voor zijn vertrek te memoriseren daar zijn moeder hieromtrent immers grondig werd ondervraagd. Verzoeker ziet ook geen enkele reden waarom hij zou moeten verzwijgen dat hij naar school is geweest daar het al dan niet schoollopen geen enkele invloed heeft op zijn asielrelaas. Verzoeker blijft erbij dat hij niet naar school is geweest, net zoals zijn twee jongere zussen en dat zijn moeder dit om de een of andere reden weigerde. Ook voor hem is het niet duidelijk waarom de oudere kinderen wel naar school werden gestuurd en hijzelf en zijn twee jongere zussen niet mochten.

Voorts meent verzoeker dat het feit dat zijn moeder en grootvader tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd niet kan worden weerhouden teneinde vraagtekens te plaatsen bij zijn asielrelaas. Verzoeker benadrukt dat aan de verklaringen van zijn grootvader weinig of geen belang kan worden gehecht daar hij een stokoude man is die zeer veel zaken vergeet, geregeld dingen fantaseert en zelfs in een gewoon alledaags gesprek tegenstrijdige zaken vertelt. Volgens verzoeker diende de Commissaris-generaal zich bewust te zijn van de leeftijd en de mentale toestand van zijn grootvader en dan ook zijn verklaringen in deze optiek te lezen.

Tot slot verwijt verzoeker de Commissaris-generaal met geen enkel woord te hebben gerept over de problemen welke hijzelf en zijn familie gekend hebben in Afghanistan, meer bepaald het feit dat zijn zus verdween, zijn vader werd vermoord en de familie van K. bloedwraak wilde voor de dood van deze laatste. Evenmin wordt enige reden opgegeven waarom zijn asielrelaas niet kan worden gevolgd, aldus verzoeker. Verzoeker volhardt in zijn bewering dat hij in Kabul het slachtoffer zal worden van bloedwraak, zodat hij erkend dient te worden als vluchteling.

Met betrekking tot subsidiaire bescherming citeert verzoeker uit UK Border Agency (Home Office), *Country of Origin information, Afghanistan* van 18 februari 2009, waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie in Kabul meer dan te wensen overlaat en het voor de burgerbevolking geenszins veilig is. Volgens verzoeker dient te worden aangenomen dat hij bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan het slachtoffer zal worden van een onmenselijke en vernederende behandeling in strijd met artikel 3 EVRM en ook een reële kans bestaat dat hij het slachtoffer zal worden van de onveilige situatie in Kabul, zodat hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend.

3.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166 392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48, 49 en 57/6 van de Vreemdelingenwet geschonden acht en het is de Raad ook niet duidelijk hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel dat het recht op asiel voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatische inhoudt voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel te verkrijgen. Artikel 49 van de Vreemdelingenwet heeft enkel betrekking op de verblijfsrechtelijke toestand van erkende vluchtelingen in het Rijk en is derhalve niet op verzoeker van toepassing zodat de schending van deze bepaling niet dienstig kan worden aangevoerd. Artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet geeft aan de Commissaris-generaal de bevoegdheid om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet toe te kennen of te weigeren, hetgeen hij in casu gedaan heeft in een beslissing die afdoende met redenen werd omkleed.

3.4. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit de verzoekschriften blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk kent en bovendien in het middel kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoeker de beoordeling door de Commissaris-generaal van de aangehaalde feiten betwist, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3.5. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker, die als minderjarige samen met zijn moeder, zijn grootvader en twee jongere zussen naar België kwam, zijn vrees baseert op dezelfde feiten zoals deze werden aangehaald door zijn moeder en zijn grootvader in hun respectievelijke asielaanvragen. Inzake de eerste asielaanvraag van verzoekers moeder oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in arrest nr. 16 362 van 25 september 2008 dat, gelet op het gebrek aan kennis over Kabul en de Taliban, geen geloof kan worden gehecht aan haar recent verblijf in Afghanistan zodat evenmin geloof kan worden gehecht aan haar asielrelaas, dat hier onlosmakelijk mee verbonden is. Daarenboven werden in haar relaas flagrante tegenstrijdigheden met de verklaringen van haar vader, verzoekers grootvader, vastgesteld. Tot slot werden twijfels geuit aangaande de vermeende familieband tussen verzoekers moeder en zijn grootvader. Op grond van deze vaststellingen werd in arrest 16 363 van 25 september 2008 ook aan verzoekers grootvader zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. De beroepen bij de Raad van State tegen genoemde arresten werden verworpen. Aangezien verzoeker zich beroept op dezelfde feiten als welke door zijn moeder en grootvader werden aangehaald ter staving van hun asielaanvraag en aan verzoekers familie de erkenning van de status van vluchteling om hoger vermelde redenen werd geweigerd, dringt zich

logischerwijze ten aanzien van verzoeker dezelfde beslissing op en kan ook hij niet als vluchteling worden erkend.

Zo verzoeker meent dat het feit dat zijn moeder en grootvader tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd niet kan weerhouden worden teneinde vraagtekens te plaatsen bij zijn asielrelaas en hij aanvoert dat aan de verklaringen van zijn grootvader weinig of geen belang kan worden gehecht daar hij een stokoude man is die zeer veel zaken vergeet, geregeld dingen fantaseert en zelfs in een gewoon alledaags gesprek tegenstrijdige zaken vertelt, wijst de Raad er vooreerst op dat niet kan worden ingezien waarom de tegenstrijdigheden in de verklaringen van zijn moeder en zijn grootvader geen invloed zouden hebben op verzoekers asielrelaas daar verzoeker, zoals hoger reeds gesteld, als minderjarige samen met zijn moeder en zijn grootvader in 2007 naar België kwam en hij geenszins betwist dat zijn asielrelaas volledig overeenstemt met dat van zijn moeder en zijn grootvader. Bovendien is de Raad van oordeel dat de verklaringen van verzoekers grootvader niet zonder meer als irrelevant kunnen worden afgedaan omwille van diens hoge leeftijd. Immers, in hoger genoemde arresten van 25 september 2008 oordeelde de Raad reeds dat het uitgebreide gehoor van verzoekers grootvader op het Commissariaat-generaal geen enkele aanwijzing bevat dat hij omwille van medische redenen of psychologische moeilijkheden geheugenproblemen zou ondervinden, dat zijn relaas relatief precieze en gedetailleerde gegevens bevat en, hoewel hij hiertoe wel de kans kreeg, er door verzoekers grootvader geen specifieke opmerkingen werden gemaakt in verband met psychologische problemen waardoor hij moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren of dat hij zich bij het door hem aangehaalde verloop van de gebeurtenissen wel eens zou kunnen vergissen. Aan verzoekers grootvader werd eenvoudigweg gevraagd zijn asielrelaas uiteen te zetten. Ook bij de vraag of hij nog iets aan zijn asielrelaas had toe te voegen maakte verzoekers grootvader geenszins melding van een verwarde psychologische toestand waarin hij zou verkeren. Op het einde van zijn gehoor wees de raadsman enkel op de hoge leeftijd van deze persoon, zonder opmerkingen te maken over de mentale toestand (gehoorverslag CGVS 19/11/2007, p.13). De Raad concludeerde dat uit het gehoorverslag derhalve blijkt dat het gehoor op normale wijze is verlopen. Verzoeker legt thans evenmin een medisch attest of enig ander document neer dat de door hem geschetste mentale toestand van zijn grootvader zou kunnen staven.

Hoe dan ook, zoals reeds terecht werd opgemerkt in de bestreden beslissing slaagt ook verzoeker er door zijn verklaringen niet in aannemelijk te maken uit Kabul te zijn vertrokken in de door hem aangegeven periode. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing, legde verzoeker vage en weinig gedetailleerde verklaringen af omtrent bomaanslagen, grote betogingen, de televisiemogelijkheden in Kabul en sportmanifestaties of andere interessante manifestaties voor jongeren in Kabul en kon hij, gevraagd naar nieuwe gebouwen in Kabul-stad, enkel het shopping-center noemen dat reeds in 2005 de deuren opende en veel media-aandacht kreeg. Gelet op deze vaststellingen kon de Commissaris-generaal op goede gronden concluderen dat verzoekers kennis over Kabul ontoereikend is zodat geen geloof kan worden gehecht aan zijn bewering tot 2007 in Kabul te hebben verbleven. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in het verzoekschrift betreffen deze elementen immers geenszins details doch gaat het om kennis met betrekking tot zijn directe leefwereld in Kabul. De informatie die verzoeker wél wist te verstrekken over de stad zelf en over bepaalde gebeurtenissen aldaar is onvoldoende om te kunnen besluiten dat hij daar recent nog verbleef. Dat verzoeker wel enige kennis over Kabul blijkt te hebben, wijst er naar het oordeel van de Raad louter op dat hij hetzij zelf tot op zekere leeftijd in deze regio heeft doorgebracht, hetzij deze kennis heeft verworven door studie of via overlevering door derden.

Zo verzoeker de in de bestreden beslissing vastgestelde onwetendheid en zijn gebrek aan kennis nog tracht te verschonen door zijn voorgehouden analfabetisme en zijn jonge leeftijd op het ogenblik van zijn vertrek uit Kabul, kan hij de Raad niet overtuigen. Immers, zelfs van een persoon met een geringe opleiding en jeugdige leeftijd kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen in verband met zijn beweerde regio van afkomst. Daarenboven kan worden aangenomen dat ingrijpende gebeurtenissen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven en dit ongeacht de graad van opleiding. Het verzoekschrift koppelt overigens onterecht de verstandelijke vermogens met scholing. De Raad benadrukt dat analfabetisme de verstandelijke vermogens niet aantast en verzoeker toont geenszins aan dat hij niet over de verstandelijke vermogens beschikt om vragen te beantwoorden betreffende zijn directe omgeving en het dagdagelijkse leven in zijn beweerde regio van herkomst. De Raad hecht overigens niet het minste geloof aan verzoekers voorgehouden analfabetisme. Verzoeker ondertekende immers verschillende stukken van het administratief dossier (bijlage 26, vragenlijst Commissariaat-generaal, ontvangstbewijs kopie van de

vragenlijst, verklaring DVZ, akkoordverklaring met de tolk en de ambtenaar, verklaring woonplaatskeuze, akkoordverklaring tot het inwinnen van inlichtingen, ontvangstbewijs neergelegde documenten, wijziging woonplaatskeuze) met eenzelfde persoonlijke handtekening. Deze handtekening is naar het oordeel van de Raad onverenigbaar met verzoekers bewering analfabeet te zijn. Gelet op bovenstaande overwegingen meent de Raad dan ook dat van verzoeker, die op het ogenblik van zijn vertrek uit Kabul reeds de leeftijd van 17 jaar had, een meer uitgebreide kennis kan worden verwacht dan deze die hij tentoonspreidt.

Ook het argument dat hij in een oorlogssituatie is opgegroeid, waar bomexplosies en zelfmoordaanslagen dagelijkse kost waren geworden waardoor hij er weinig of geen aandacht aan besteedde, kan geenszins overtuigen ter verschoning van zijn onwetendheid dienaangaande. Bovendien is huidige argumentatie niet in overeenstemming te brengen met verzoekers verklaringen tijdens zijn gehoor voor het Commissariaat-generaal, waar hij beweerde dat er de laatste twee jaren voor zijn vertrek geen incidenten waren: *"(...) Toen je in Kabul was, welke laatste bomaanslag herinner jij je? Ik herinner mij niet in Kabul, maar er was een incidente waarin ze geprobeerd hebben om Dostum te doden in Mazar en een gelijkaardig incident tijdens een parade. Wat? eerst was er een raket en dan hebben ze op Karzai gevuld en de parade was gestopt. Er zijn veel zelfmoordaanslagen in Kabul, je herinnert je er geen enkel? Neen, in 1382 er was een bom in een hotel om Fahim te doden. Incidenten in de twee laatste jaren? Er waren er geen de laatste twee jaren. Aanvallen op politiewagens waarin dertig doden vielen, niet belangrijk? Ik heb daarvan nite gehoord, wel over 12 fransen, ik was toen hier. Ik vraag u over de twee laatste jaren voor je vertrek? Ja als ik mij herinner. Er zijn ook grote betogingen geweest in Kabul, kan je mij er één noemen? Ik kan mij er geen herinner, ik nam geen deel. Als mensen op straat over ministers spreken dan zullen ze toch wel over die grote betogingen spreken ook. Herinner je je iets van anti-Amerikaanse betogingen in Kabul en andere plaatsen? neen."* (administratief dossier, stuk 4, p. 4).

3.6. Aangezien om hoger vermelde redenen geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering dat hij tot 2007 in Kabul heeft verbleven, kan evenmin geloof worden gehecht aan verzoekers asielaanvraag dat zich aldaar zou hebben voorgedaan. De loutere verwijzing naar een algemeen rapport over bloedvetes in Afghanistan toont niet aan dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

3.7. De door verzoeker in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten, met name een paspoort afgeleverd op 17 december 2008 door de Afgaanse ambassade te Brussel en een medisch attest waaruit blijkt dat verzoeker zware slaapstoornissen heeft en last heeft van angstaanvallen die erger zijn in drukke plaatsen, doen geen afbreuk aan de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers recent verblijf in Afghanistan. Uit het medisch attest blijkt nergens wat de oorzaak is van verzoekers gezondheidsklachten, laat staan dat hieruit kan worden afgeleid dat deze het gevolg zouden zijn van de voorgehouden vervolging. Bovendien is het stuk niet relevant om aanwijzingen te krijgen over verzoekers al dan niet recent vertrek uit Afghanistan, zoals reeds terecht werd gesteld in de bestreden beslissing. Ook het Afgaanse paspoort biedt geen enkele aanwijzing over verzoekers recente verblijf in Afghanistan.

Het door verzoeker bij het verzoekschrift van 21 januari 2010 gevoegde attest van verblijf dat betrekking heeft op zijn moeder, laat evenmin toe geloof te hechten aan het beweerde tijdstip van vertrek uit Kabul en Afghanistan door verzoeker en zijn familie. Het attest vertoont immers een duidelijk bedongen karakter zodat hieraan bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. Bovendien kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat in casu niet het geval is.

3.8. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielaanvraag. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten cohe-

rent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Gelet op bovenstaande vaststellingen is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève juncto artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.9. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Aangezien om hoger vermelde redenen geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde verblijf in Afghanistan tot 2007 en dienvolgens evenmin geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het Vluchtelingenverdrag, kan hij zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn vluchtrelaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Daar verzoeker zijn recent verblijf in Afghanistan en meer bepaald in Kabul niet aannemelijk kan maken, is het bovendien vrijwel onmogelijk om een correct beeld te krijgen van zijn verblijfsplaatsen en leefsituatie de laatste jaren voor zijn beweerde vertrek. Dienvolgens is het evenzeer onmogelijk een correct beeld te krijgen van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de Commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de Commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de Commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS